

Илюстрация ИЛИНДЕНЪ

Редакторъ: КИРИЛЪ ХРИСТОВЪ — СОВИЧАНОВЪ

Редакция и администрация: ул. „Пиротъ“ № 5, телеф. 2-19-32

Годишенъ абонаментъ за Царството—120 лв., за Европа—200 лв., за Америка—2 долара. Отдѣленъ брой 12 лв.

Списанието е одобрено отъ Министерството на Народ. Просвѣщение съ окръжно № 40.350 отъ 28. XI. 1923 г

„ILINDEN“ — Illustrierte Zeitschrift — Pirotsstrasse № 5 — Sofia, Bulgarien

Аристидъ Дамяновъ

На 18 октомврий въ 4 часа следъ пладне въ санаториума на Дръ Крайселски, край София, почина въ своята 67 год. възраст Аристидъ Дамяновъ отъ с. Черешница, Костурско. Ние мислѣхме, че наскоро ще видимъ между насъ оздравѣлъ вече нашия високо уважаванъ, нашия скъпъ, безцененъ другаръ, приятелъ и сътрудникъ, и сърдцето ни се разкъса отъ скръбъ, като разбрахме за неговата кончина.

Познаваме го много отдавна. Още отъ дете — ученикъ. И какъвто бѣше въ своето детинство,

Аристидъ Дамяновъ

такъвъ го завари смъртта. Уч-ци другари, съ свойствената имъ младенческа натура, играятъ, лудуватъ, закачатъ се, скарватъ се, смѣятъ се или плачатъ — Аристидъ Дамяновъ какъ не прояви нито една детинска волностъ! Винаги смиренъ — децата го прекоросваха „калугеръ“ — той запази своята кротостъ, своитѣ нѣжни отношения, своята блага усмивка, своитѣ спокойни разсждения и презъ най-бурнитѣ събития, които се бѣха случили презъ неговия бурно иначе прекаранъ животъ — кой макед. българинъ съ своята всеотдайностъ за родъ и отечество не е прекаралъ най-рисковани за живота и най-трогателни часове — но Аристидъ, кждето и да се е намиралъ, при каквато обстановка

и да е билъ поставенъ, най-опаснитѣ мигове за неговия животъ е посрещалъ и изпращалъ съ свойствения нему стоицизмъ, съ своитѣ кротки разсждения, съ своята блага и никога неувехваща усмивка на миловидното му лице.

Завършилъ основно образование въ родното си село, IV класъ въ Битоля, пълна гимназия въ Солунъ, той бѣ повиканъ на работа при свой роднина въ Цариградъ, но дългътъ къмъ родината го извиква учителъ въ Костурско, дето той взима активно и отговорно участие въ освободителното движение. Следъ възстанието той заминава за София и се отдава на чиновничество, а следъ това на търговия, млѣкарство и печелѣше толкова, колкото да поддържа единъ твърде скромнъ животъ. Аристидъ като че ли не живѣеше съ буритѣ, съ нервитѣ, които така неистово измъчватъ обществата и които характеризиратъ нервния вѣкъ, който преживяваме: той понасяше всичко въ себе.

Блажена майката, която го бѣ родила, бла жени домашнитѣ му, които сж имали високото щастие да живѣятъ подъ топлинѣ грижи и мдритѣ съвети на своя домоначалникъ.

Скъпиятъ нашъ другаръ, Ар. Дамяновъ, напусна това общество, което неведнажъ бѣ наранявало жестоко сърдцето му, и което той винаги прощаваше, и ни остави за примѣръ своитѣ благи отношения, своя безукоризненъ животъ, своя безпримѣрно тихъ характеръ, своята мдростъ и хладенъ разсждкъ, които го издигнаха твърде високо въ очитѣ на тѣзи, които имаха щастieto да бждатъ въ допиръ съ него.

Въ неговото лице Илинденската организация губи своя най-цененъ членъ и членъ отъ контролната комисиия при ръководното тѣло на организацията; домашнитѣ му губятъ своята нѣжна опора, приятелитѣ му — най-достойния свой представителъ, а България, Македония и Костурско не ще забравятъ неговата преданостъ, неговата всеотдайна, честна и безукоризнена дейностъ и вѣрна служба на отечественитѣ идеали.

Казано е: „Нѣсть человекъ живий будетъ иже не согрѣшитъ“ но познавайки го добре ние вѣрваме, че неговитѣ страдания, неговитѣ благи отношения и дѣла сж му извоювали мѣсто въ селенията на праведнитѣ, неговия животъ, неговата цѣлокупна дейностъ, неговия характеръ и нравъ — всичкитѣ му положителни качества — ще останатъ за примѣръ на неговитѣ близки и познати, които го тачеха, които го ценѣха. Богъ да прости и вѣчна да бжде паметъта на Аристидъ Дамяновъ.

К. Хр.